

A m e l i a

Veebruar 2020

Mu abikaasa ei tunne ära mu nägu.

Kui ma autot juhin, tajun lausa füüsiliselt tema ainitist pilku ja mõtisklen endamisi, mida ta näeb. Ta ei tunne ära ka ühtki teist inimest, kuid ikkagi on veider mõelda, et mees, kellega ma abielus olen, ei suudaks mind politsei kahtlusaluse äratundmiseks esitatavate rivist välja valida.

Ma tean abikaasa poole vaatamatagi, milline ilme tema näol praegu on. See on tusane ja pahur. *Ma-ju-ütlesin-sulle* ilme, sellepärast keskendungi pigem maanteele. Ma pean. Lumesadu on nüüd tihedam, me sõidame nagu valges pimeduses ning mu Morris Minor Travelleri kojamehed näevad kõvasti vaeva, et tuuleklaasi puhastamisega toime tulla. Auto on pärit aastast 1978 – nagu minagi. Kui asjade eest hoolitseda, kestavad need kogu elu, kuid ma kahtlustan, et mu abikaasa võib soovida meid mõlemaid uuema mudeli vastu välja vahetada. Pärast teele asumist on Adam vähemalt sada korda turvavööd kontrollinud ja ta käed on süles, sõrmed kokku põimunud. Londonist Šotimaale sõiduks ei kulu tavaliselt üle kaheksa tunni, kuid sellises tormis ei sõanda ma kiiremini sõita.

Kas kusagil mujal veedetud nädalalõpp võiks meie abielu päästa? Just nii mu abikaasa küsiski, kui nõustaja seda soovitas. Iga kord, kui ta sõnad mu peas uuesti kõlavad, rullub seal lahti uus kahetsuste nimekiri. Mind teeb tõeliselt kurvaks, et me oleme nii suure osa oma elust lihtsalt ära raisanud, mitte päriselt elanud. Me pole alati olnud need inimesed, kes me oleme nüüd, kuid mineviku mälestused võivad meist kõigist valetaja teha. Sellepärast ma keskendungi tulevikule. Oma tulevikule. Mõnel päeval on ka temal selles koht, kuid on hetki, mil ma unistan, et olen jälle üksi. See pole päris see, mida ma tahan, kuid usun, et see võiks olla parim lahendus meie mõlema jaoks. Aeg suudab suhteid muuta, nii nagu merelained võivad liivale uue kuju anda.

Kui me ilmaprognoosis tormihoiatust nägime, ütles mu abikaasa, et peaksime reisi edasi lükkama, kuid mina ei saanud. Me mõlemad teame, et see kodust eemal veedetud nädalalõpp on viimane võimalus asjad meie vahel korda saada. Või vähemalt proovida seda teha. Ta pole *sed*a unustanud.

See pole minu abikaasa süü, et ta unustab, kes ma olen.

Adamil on neuroloogiline häire prosopagnoosia, see tähendab, et ta ei suuda ära tunda mitte kellegi näojooni, ka enda omi mitte. Ta on minust tänaval korduvalt mööda kõndinud, nagu oleksin talle võõras. Sellega seotud suhtlemishirm mõjutab paratamatult meid mõlemaid. Adam võib viibida peol sõprade keskel ja tunda ikkagi, et selles ruumis on kõik talle võõrad. Sellepärast veedame me palju aega omavahel. Koos, kuid samas eraldi. Ainult meie kaks. Näopimedus pole ainus viis, kuidas abikaasa paneb mind ennast nähtamatuna tundma. Adam ei tahtnud lapsi – ta ütles ikka, et suutmatus nende nägusid ära tunda oleks talumatu. Tema on elanud selle häirega kogu elu ja mina olen sellega elanud meie kohtumisest saadik. Mõnikord võib needus olla õnnistus.

Mu abikaasa ei tunne küll mu nägu, kuid ta on õppinud mind ära tundma mitmel teisel viisil: mu parfüümi lõhn, mu hääle kõla, see tunne, mis tekib, kui ta mu kätt oma peos hoiab (kui tal oli veel kombeks seda teha).

Abielud ei ebaõnnestu, seda teevad inimesed.

Ma pole see naine, kellesse ta aastate eest armus. Ma tahaksin teada, kas ta oskab öelda, kui palju vanem ma nüüd välja näen. Või kas ta märkab, kuidas mu pikkadesse blondidesse juustesse halli ilmub. Nelikümmend võib küll olla uus kolmkümmend, kuid mu nahka uuristavad kortsud, mille põhjuseks pole naer. Meil oli nii palju ühist, sest meil olid lisaks ühisele voodile ka ühised saladused ja unistused. Me lõpetame veel praegugi teineteise lauseid, kuid nüüd me teeme seda valesti.

„Mul on tunne, et me sõidame ringiratast,“ pomiseb ta endale nina alla ja hetkeks pole ma kindel, kas ta mõtleb sellega meie abielu või minu sõiduuskusi. Halvaendeline kivihall taevast tundub tema meeleolu peegeldavat ja need on esimesed sõnad, mis ta mitme miili kohta kuuldavale toob. Tee meie ees on lumine ja tuul keerutab lund ka üles, kuid see pole siiski võrreldav tormiga, mis autos käärrib.

„Kas sa võtaksid need sõidujuhised, mis ma välja printisin, ja loeksid need veel kord ette?“ palun ma, kuid mu hää l kõlab püüdmisest hoolimata ärritunult. „Ma olen kindel, et oleme peaaegu kohal.“

Erinevalt minust näeb mu abikaasa ka vanemana äärmiselt hea välja. Ta on küll üle neljakümne, kuid tema vanust varjab edukalt hea juukselõikus, päevitunud nahk ja liigest poolmaratonide nautimisest kujundatud keha. Ta on alati olnud väga osav põgeneja, eriti päriselu eest.

Adam on stsenarist. Ta alustas veel madalamalt kui Hollywoodi sissetõmmatava redeli kõige alumine pulk ega suutnud ise sellele astuda. Ta räägib kõigile, et siirdus otse koolist filmiärrisse, kuid see on vaid valkjas vale. Kuueteistkümnese saai ta küll töökoha Notting Hilli Electric Cinemas, kuid tema ülesandeks oli seal snäkkide ja kinopiletite müümine. Kahekümne üheselt müüs ta oma esimese stsenaariumi õigused. „Kivi-paber-käärid“ pole küll kunagi filmiks saanud, kuid selle tehinguga saai Adam endale agendi ja agent hankis talle töö – kirjutada ühe romaani ainetel stsenaarium. Raamat polnud kuigi menukas, kuid selle põhjal loodud film, väikese eelarvega briti armulugu, võitis BAFTA auhinna ja uus stsenarist oligi sündinud. See polnud päris sama kui näha enda loodud tegelasi ekraanil elavaks muutumas – unistuste täitumiseni viib harva otsetee –, kuid nüüd võis Adam loobuda plaksuümäisi müümisest ja pühenduda ainult kirjutamisele.

Stsenariste ei tunta enamasti nimepidi ja sellepärast ei pruugi paljud inimesed tema oma teada, kuid ma võin kihla vedada, et nad on näinud vähemalt üht filmi, millele ta on stsenaariumi kirjutanud. Meie omavahelistest probleemidest hoolimata olen ma väga uhke kõige üle, mida ta on saavutanud. Adam Wright on loonud endale selles äris niisuguse inimese maine, kes suudab ka varjujäänud romaanist kassahiti teha, ja ta on alati järgmise võimaluse otsingul. Ma tunnistan, et olen vahel armukade, kuid pean seda loomulikku, arvestades neid arvukaid öid, mil ta valib voodikaaslaseks raamatu. Mu abikaasa ei peta mind teise naise või teise mehega, temal on armulood nende kirjutatud sõnadega.

Inimene on veider ja ettearvamatu liik. Mina eelistan loomade seltskonda, see on üks paljudest põhjustest, miks ma Battersea koerte varjupaigas töötan. Neljajalgset olendit on sageli hoopis paremad kaaslased kui need, kes käivad kahel jalal, pealegi ei pea koerad vimma

ega oska vihata. Teistele seal töötamise põhjustele eelistan ma mitte mõelda, mõnikord tasub mälestused tolmukorra alla jätta.

Kogu meie reisi vältel on auto aknast avanenud vaade pidevalt muutuvale vapustavalt kaunile maastikule. Me oleme näinud igas rohelise toonis puid, tohutuid sätendavaid järvi ja lahti, lumemütsiga mägesid ning lõputult täiuslikku puutumatu loodust. Ma olen Šoti mägismaasse armunud. Kui maa peal leidub mõni sellest kaunim paik, siis mina pole seda veel leidnud. Maailm tundub siin üleval palju suurem kui Londonis. Või olen hoopis mina väiksem. Ma leian selles vaikuses ja kõigest eemalolekus rahu. Me pole juba üle tunni ühtegi hingelist näinud ning seetõttu ongi siin ideaalne koht selleks, mida ma olen kavandanud.

Vasakut kätt jääb tormine meri ja me jätkame sõitu põhja poole, saatjaks murduvate lainete serenaad. Kui kurviline maantee kitsaks külätänavaks aheneb, peegeldub taevast – mis on sinisest roosaks, siis purpurpunaseks ja lõpuks mustaks muutunud – vastu igalt osaliselt jäätunud veepinnalt, millest me möödume. Kaugemale sisemaale jõudes neelab mets meid endasse. Iidsed männipuud, üleni lumised ja kõrgemad kui meie maja, painduvad tormis, nagu oleksid need tuletikud. Tuul ulub kummitusena auto ümber, püüdes meid pidevalt kursist kõrvale tõugata, ja kui me jäisel teel pisut libiseme, hoian roolist nii kramplikult kinni, et sõrmeluud näivad läbi naha tungivat. Ma märkan oma laulatussõrmust. Usaldusväärne meenutus, et me oleme ikka veel koos, hoolimata kõigist põhjustest, miks me peaksime pigem lahus olema. Nostalgia on ohtlik uimasti, kuid ma naudin seda õnnelikumate mälestuste tulva, mis mu meeled üle ujutab. Võib-olla me polegi nii eksinud, kui meile tundub. Ma vaatan hetkeks mu kõrval istuva mehe poole ja küsin endalt, kas me võiksime siiski leida tee, mis meid uuesti kokku viib. Siis teen ma midagi, mida ma pole juba ammu teinud – sirutan välja käe, et tema käest kinni võtta.

„Pea kinni!“ röögatab ta.

Kõik juhtub väga kiiresti. Meie ees, otse keset teed, seisab hägune lumine hirvekuju. Mu jalg vajub kogu raskusega piduripedaalile, auto pöörab kõrvale ja hakkab tiirlema, kuni jääb lõpuks küljetsi libisedes just enne hirve tohutuid sarvi seisma. Loom pilgutab meie poole vaadates kaks korda silmi ja jalutab siis rahulikult minema, nagu poleks midagi juhtunud, ning kaob metsa. Isegi puud tunduvad külmad.

Mu süda taob rinnus, kui ma käekoti järele küünitan. Värisevate sõrmede vahele jääb kõigepealt rahakott, siis võtmed ja seejärel pea-aegu kõik muud asjad, kuni need leiavad lõpuks inhalaatori. Raputan seda ja hingan ravimit sisse.

„Kas sinuga on kõik korras?“ küsin ma enne järgmist doosi.

„Ma ütlesin, et see on halb mõte,“ vastab Adam.

Ma olen selle reisi jooksul juba nii palju kordi keelde hammustanud, et see peab küll auke täis olema.

„Mulle ei meenu, et sul oleks mõni parem mõte olnud,“ nähvan vastu.

„Kaheksatunnine sõit, et veeta nädalalõpp kusagil ...“

„Me oleme ju päris kaua arutanud, et oleks tore Šoti mägismaale minna.“

„Kuule lendamine võib ka tore olla, aga mulle meeldiks, kui me lepiksime selle kokku enne, kui sa raketi rendid. Sa ju tead, kui palju tööd mul praegu on.“

Sõnapaarist „palju tööd“ on saanud meie abielus päästik. Adam kannab oma tööd nagu ametimärki. Nagu skaudipoiss. Töö on see, mille üle ta uhke on, see on tema edu ja staatuse sümbol. See annab talle tunde, et ta on tähtis, ja tekitab minus soovi virutada talle vastu pead romaaniga, mille põhjal ta parajasti stsenaariumi kirjutab.

„Me oleme siin sellepärast, et sul on alati liiga palju tööd,“ ütlen ma läbi kokku surutud hammaste. Autos on külm, ma näen oma hingeauru.

„Palun vabandust, aga kas sa tahad öelda, et *mina* olen süüdi, et me praegu Šotimaal oleme? Veebruaris? Keset tuisku? See oli sinu mõte. Vähemalt ei pea ma siis enam sinu lakkamatut näägutamist kuulama, kui mõni murdub puu meid surnuks lõmastab või kui me selles romus, millega sa meid sõitma sunnid, surnuks külmume.“

Me ei tülitse sel viisil kunagi avalikus kohas, ainult omavahel olles. Me mõlemad oskame väga hästi endast head muljet jätta ja minu meelest näevad inimesed just seda, mida nad näha tahavad. Kuid suletud uste taga on härra ja proua Wrighti asjad juba pikka aega halvasti.

„Kui mul telefon kaasas oleks, oleksime nüüd juba kohal,“ ütleb ta kindalaekas tuhlates ja oma armastatud telefoni otsides, kuid ta ei leia seda. Minu abikaasa arvates annavad vidinad ja äpid vastuse elu igale probleemile.

„Ma küsisin enne kodust lahkumist, kas sul on kõik vajalik kaasas,“ ütlen ma.

„Mul *oli* kõik kaasas. Mu telefon oli kindalaekas.“

„Siis peab see ka praegu seal olema. Sinu asjade pakkimine pole minu ülesanne. Ma pole su ema.“

Ma kahetsen öeldut kohe, kuid sõnadel pole kaasas kviitungit, mille alusel neid tagastada saaks, ja neid ei saa olematuks muuta. Adami ema on esikohal pikas nimekirjas asjadest, millest ta ei taha rääkida. Ma püüan olla kannatlik, kui ta telefoni otsimist jätkab, kuigi tean, et ta seda ei leia. Tal on õigus. Ta *pani* selle kindalaekasse. Kuid mina võtsin telefoni enne ärasõitu sealt välja ja peitsin kodus ära. Ma kavatsen sel nädalalõpul oma abikaasale tähtsa õppetunni anda ja selle jaoks pole tal telefoni vaja.

Viisteist minutit hiljem jätkame taas teekonda ja liigume vaikselt edasi. Adam uurib pimedusse mattunud ümbrust ja sõidujuhiseid, mille ma välja trükkisin – kui tegemist pole raamatu või käsikirjaga, tundub teda segadusse ajavat kõik, mis on ekraani asemel paberile kirjutatud.

„Järgmisel ringristmikul pead valima esimese mahasõidu,“ ütleb ta ja tema hää l kõlab enesekindlamalt kui ma ootasin.

Peagi saame loota vaid kuule, mis meile teed näitab ning eesoleva lumise maastiku tõusudest ja langustest aimu annab. Siin pole tänavalaternaid ning Morris Minori esitulede vihk suudab teed meie ees vaid vaevu valgustada. Ma märkan, et bensiini on üsna väheks jäänud, kuid peaaegu terve tunni jooksul pole ma näinud ühtegi bensiinjaama. Lund sajab nüüd lakkamatult ning miilide kaupa pole kauguses näha muud kui mägede tumedaid kontuure ning kitsaid lahti ja fjorde.

Kui me lõpuks vana lumega kaetud Blackwateri silti märkame, võib autos valitsevat kergendustunnet lausa käega katsuda. Adam loeb peaaegu entusiastlikult viimast osa juhistest.

„Üle silla, pingi juurest, kust avaneb vaade lahele, pööra paremale. Tee kaldub paremale ja laskub orgu. Kui sa jõuad pubini, oled sõitnud liiga kaugele ja mööda maja juurde viiva tee otsast.“

„Pärast oleks tore pubis õhtust süüa,“ pakun välja.

Kumbki meist ei ütle sõnagi, kui Blackwater Inn eemalt paistma hakkab. Ma peatan auto enne pubini jõudmist, sest me oleme piisavalt lähedal, et näha suletud aknaluuke. Kummituslik hoone näeb välja nii hüljatud, nagu oleks see juba ammu maha jäetud.

Orgu laskuv kurviline tee on suurejooneline vaatepilt, kuid samas ka hirmutav. Tundub, nagu oleks see käsitsi mäe nõlva sisse raiutud. Tee on nii kitsas, et meie väike auto mahub sellele vaevu ära ning selle ühes servas on ühegi pörkepiirdeta järsk langus.

„Ma vist näen midagi,“ ütleb Adam, tuuleklaasile lähemale kummardudes ja silmadega pimedust puurides. Mina näen ainult musta taevast ja valget vaipa, mis katab kõike taevast madalamal.

„Kus?“

„Seal. Otse nende puude taga.“

Ma vähendan pisut kiirust, kui ta tühjusse osutab. Kuid siis näen ka mina midagi, mis meenutab eemalt üksikut suurt valget hoonet.

„See on kõigest kirik,“ ütleb ta pettunud häälel.

„Just see!“ ütlen ma, lugedes vana puust viita meie ees. „Blackwateri kabelit me otsimegi. Me oleme kohal!“

„Kas me sõitsime nii pika tee, et peatuda ... vanas kirikus?“

„Jah, ümberehitatud kabelis, ja *mina* sõitsin kogu tee.“

Ma pidurdan ja keeran lumega kaetud sillutamata teele, mis viib kitsalt maanteelt alla oru põhja. Me möödume tillukesest õlgkatusega majakesest teest paremal – ainus teine ehitis, mis on näha nii kaugelt kui silm ulatub –, siis ületame väikese silla ja satume vastamisi lambakarjaga. Lambad on kobarasse kogunenud, auto esitulede valguses mõjuvad nad üsna kõhedust tekitavalt ja tõkestavad meie tee. Ma vajutan kergelt gaasipedaali ja annan signaali, kuid nad ei liigu. Nende pimeduses põlevad silmad muudavad nad pisut ebamaiseks. Siis kuulen auto tagaosast urinat.

Bob – meie tohutu must labrador – on suurema osa sõiduajast vait olnud. Selles vanuses tahab ta peamiselt süüa ja magada, kuid ta kardab lambaid. Ja linde. Ka mina ehmun tobedate asjade peale, kuid mul on õigus seda teha. Bobi urin ei hirmuta lambakarja põrmugi. Adam avab ootamatult autoukse ning kohe paiskub sisse lumepahvak, mis tungib kõikjale. Ma vaatan, kuidas ta autost välja ronib, püüab nägu tuisu eest hoides lambaid eemale peletada ning avab seejärel värava, mida nad meie pilgu eest varjasid. Ma ei tea, kuidas Adam seda pimeduses nägi.

Ta istub sõnagi lausumata autosse tagasi ja ma sõidan ülejäänud maa väga aeglaselt. Tee on lahe kaldale ohtlikult lähedal ja nüüd saan ma aru, miks selle koha nimi on Blackwater – must vesi. See sõit oli

väsitav, kuid me saime hakkama ja ma luban endale, et kõik saab korda kohe, kui me sisse jõuame.

Autost välja tuisu kätte astumine mõjub kehale halvavalt. Ma mässin mantli endale tihedamalt ümber, kuid jääkülml tuul lööb mul ikkagi hinge kinni ja lumi peksab vastu nägu. Ma lasen Bobi pagasiruumist välja ja me sumpame kolmekesi läbi lume suure kahe poolega gooti stiilis ukse poole. Ümberehitatud kabel tundus alguses romantiline. Veider ja lõbus. Aga nüüd, kui me kohal oleme, sarnaneb see pisut meist endast rääkiva õudusfilmi algusega.

Kabeli ukсед on lukus.

„Kas omanik ütles midagi võtmete kohta?“ küsib Adam.

„Ei, ta ütles ainult, et ukсед on lahti.“

Ma vaatan üksisilmi aukartustäratava valge hoone poole, varjates silmi lakkamatult sadava lume eest, ja näen pakse valgeid müüre, kellatorni ja vitraažaknaid. Bob hakkab jälle urisema, see pole tema puhul tavaline, kuid võib-olla on pimeduses veel lambaid või muid loomi. Midagi, mida meie Adamiga lihtsalt ei näe.

„Ehk on teisel pool veel mõni uks,“ pakub Adam välja.

„Ma loodan, et sul on õigus. Paistab, et auto on juba nii paksus lumes, et edasi sõitmiseks tuleks see kõigepealt välja kaevata.“

Me sumpame piki kabeli seina edasi, Bob läheb nuuskides ees, nagu ajaks ta mingeid jälgi. Majal on küll lõputult vitraažaknaid, kuid me ei leia ühtegi teist ust. Ja kuigi hoone esikülge valgustavad tuled – need, mida me juba eemalt nägime –, valitseb sees täielik pimedus. Me liigume edasi, pead lakkamatu tuisu tõttu maas, kuni ring saab täis.

„Mis nüüd?“ küsin ma.

Kuid Adam ei vasta.

Ma vaatan silmi lume eest varjates üles ja näen seda, mida ta üksisilmi jõllitama on jäänud. Suured ukсед on nüüd pärani lahti.

A d a m

Kui igal lool oleks õnnelik lõpp, poleks meil mingit põhjust uuesti alustada. Elu tähendab ainult valikute tegemist ja õppimist, kuidas oma tükid jälle kokku korjata, kui oled koost lagunenu. Seda teeme me kõik. Ka need inimesed, kes teesklevad, et nad seda ei tee. Ainult see, et ma ei suuda oma naise nägu ära tunda, ei tähenda, et ma ei tea, kes ta on.

„Uksed olid enne kinni, eks?“ küsin ma, kuid Amelia ei vasta.

Me seisame teineteise kõrval kabeli ees, mõlemad külmast värisedes, ning lumi keerleb meie ümber ja tungib kõikjale. Isegi Bob paistab kurb olevat ning tema on ometi alati rõõmus. See on olnud pikk ja väsitav sõit, mille muutis veel hullemaks kuklas lakkamatult trummeldav peavalu. Ma jõin eile õhtul rohkem, kui oleksin pidanud, ja koos inimesega, kellega koos ma poleks pidanud seda tegema. Jälle. Alkoholi kaitse all olen ma teinud samaväärselt rumalaid asju kui täiesti kainenlki.

„Ärme hakka järeldusi tegema,“ ütleb mu naine lõpuks, kuid ma arvan, et me mõlemad oleme juba mõned teinud.

„Uksed ei avane lihtsalt isenesest ...“

„Võib-olla kuulis majapidaja meie koputamist?“ katkestab ta mind.

„Majapidaja? Veel kord, millist veebilehte sa selle koha broneerimiseks kasutasid?“

„See polnud veebileht. Ma võitsin nädalalõpu siin personali jõulu loteriil.“

Ma viivitan vastusega mõne sekundi, kuid vaikuses võib aeg pikemana tunduda. Pealegi on mu nägu nüüd juba nii külm, et ma pole kindel, kas suudan üldse veel suud liigutada. Kuid selgub, et suudan.

„Lihtsalt kontrollimaks, kas ma olen kõigest õigesti aru saanud ... sa võitsid Battersea koerte varjupaiga personali loteriil nädalalõpu ööbimisega vanas Šotimaa kirikus?“

„See on kabel, kuid jah. Mis siin sinu meelest valesti on? Meil on igal aastal loterii. Inimesed annetavad kingitusi, mina võitsin vahelduseks midagi head.“

„Tore,“ vastan ma. „Seni on see kindlasti „hea“ olnud.“

Ta teab, et ma jalestan pikki reise. Ma vihkan autosid ja autoga sõitmist, punkt. Seega pole kaheksa tundi tema neljarattalises antiikeses konservikarbis lõksus olemist, pealegi tormiga, kohe kindlasti minu arusaam mõnusast ajaveetmisest. Ma vaatan koera poole, lootes temalt moraalset toetust saada, kuid Bob on liiga ametis taevast langevate lumehelveste püüdmise ja nende süüa proovimisega. Amelia tajub lüüasaamist ja kasutab nüüd oma passiiv-agressiivset laulvat tooni, mis mind varem ikka lõbustas. Kuid nüüd seda kuulates soovin ma hoopis, et oleksin kurt.

„Kas lähme sisse? Kasutame selle võimaluse ära? Kui see on tõepoolest halb, siis sõidame lihtsalt minema ja otsime hotelli või kui muud üle ei jää, siis magame autos?“

Ma teeksin ükskõik mida, et mitte uuesti tema autosse istuda.

Mu naine räägib viimasel ajal kogu aeg sama juttu, ikka ja uuesti, ja ta sõnad mõjuvad alati nagu näpistus või kõrvakiil. *Ma ei saa sinust aru* ärritab mind kõige rohkem, sest millest siin aru saada on? Talle meeldivad loomad rohkem kui inimesed, mina eelistan ilukirjandust. Ma oletan, et meie tõelised probleemid said alguse siis, kui me hakkasime teineteise asemel neid asju eelistama. Tundub, nagu oleks unustatud meie suhtele kasutustingimused kaasa anda või siis pole me neid alguses korralikult läbi lugenud. Sest ma olin ju tööhull juba enne seda, kui me esimest korda kohtusime. Või *kirjutamishull*, nagu talle meeldib seda nimetada. Kõik inimesed on sõltlased ja kõik sõltlased ihaldavad ühte ja sama: reaalsusest põgeneda. Minu töö on juhtumisi ka mu lemmikuimasti.

Sama, kuid teistsugune, nii ütlen ma endale iga kord, kui alustan uut stsenaariumi. Ma arvan, et just seda inimesed tahavadki, ja milleks muuta hästi toimiva retsepti komponente? Ma võin raamatu esimeste lehekülgede põhjal öelda, kas see sobib ekraanile või mitte – see on hea, sest mulle saadetakse neid lugemiseks kaugelt liiga palju. Aga ainult see, et ma teen oma tööd hästi, ei tähenda, et ma tahan seda teha kogu oma ülejäänud elu. Mul on ka endal lugusid, mida ma tahan jutustada. Kuid Hollywood pole enam algupäranditest huvitatud, nad tahavad ainult romaane filmideks või teleseriaalideks muuta, just nagu veini veeks. Teistsugune, kuid sama. Kuid kas see reegel kehtib ka suhete kohta? Kui me mängime abielus liiga kaua

ühte ja sama tegelaskuju, kas pole siis vältimatu, et tüdineme sellest loost ja loobume või lülitame enne lõppu välja?

„Kas lähme sisse?“ küsib Amelia mu mõtisklusi katkestades ja vaatab kellatorni poole, mis kõrgub judinaid tekitava kabeli kohal.

„Daamid ees.“ Keegi ei saa öelda, et ma pole härrasmees. „Ma lähen võtan autost asjad,“ lisan, soovides napsata veel viimased sekundid üksindust, enne kui me majja astume.

Ma kulutan palju aega sellele, et püüan mitte solvata inimesi: produtsente, juhtkonda, näitlejaid, agente, kirjanikke. Kui lisada sellesse ritta veel näopimedus, olen ma päris kindel, et diplomaatias ja kikivarvul kõndimises olen ma saavutanud olümpiataseme. Ma vestlesin kord pulmas ühe paariga kümme minutit ja sain alles siis aru, et nemad ongi pruut ja peigmees. *Naine* ei kandnud traditsioonilist pruutkleiti ja *mees* oli oma paljude peiupoistega ära vahetamiseni sarnane. Kuid ma pääsesin puhtalt, sest inimeste kütkestamine on osa minu tööst. Panna kirjanik oma romaani minu kätte usaldama, et ma selle põhjal stsenaariumi kirjutaksin, võib olla raskem kui veenda noort ema, et ta lubaks võhivõõral oma esiklapse järele vaadata. Kuid ma olen selles osav. Kahjuks tundub, et olen unustanud selle, kuidas oma naist võluda.

Ma ei ütle inimestele kunagi, et mul on prosopagnoosia. Esiteks ma ei taha, et mind ainult selle põhjal hinnataks, ja ausalt öeldes, kui keegi sellest kuuleb, tahab ta ainult sellest rääkida. Ma ei vaja ega taha kellegi haletsust ning mulle ei meeldi, kui minusse suhtutakse nagu veidrikku. Inimesed ei mõista kunagi, et minu puhul on võimetus nägusid ära tunda normaalne. Minu toimimise programmis on mingi viga, selline, mida ei saa parandada. Ma ei ütle, et olen sellega rahul. Kujuta ette, et sa ei suuda ära tunda oma sõpru ega sugulasi. Või et sa ei tea, milline on sinu naise nägu. Ma *vibkan* Ameliaga restoranis kohtumist, sest ma võin kogemata valesse lauda istuda. Kui oleks minu otsustada, valiksin igal juhul toidu kaasa ostmise. Mõnikord ei tunne ma koguni enda nägu ära, kui ma peeglisse vaatan. Kuid ma olen õppinud sellega elama. Nagu kõik, kellele elu pole täiuslikke kaarte kätte jaganud.

Ma arvan, et olen õppinud elama ka mitte päris täiuslikus abielus. Kuid kas seda ei tee kõik? Ma ei ole allaandja, ainult aus. Kas see pole nii kõigi edukate suhete puhul? Kompromisside leidmine? Kas mõni abielu on ka tegelikult *täiuslik*?

Ma armastan oma naist. Ma lihtsalt arvan, et me ei meeldi teineteisele enam sama palju kui varem.

„Ongi peaaegu kõik,“ ütlen tema kõrvale kabeli trepile astudes, koormatud suurema pagasiga kui meil paaripäevaseks puhkuseks ilmselt vaja läheb. Ta põrnitseb mu õlga, nagu riivaks see millegagi ta silma.

„Kas see on sinu arvutikott?“ küsib ta, kuigi teab väga hästi, et on.

Ma pole enam kollanokk, sellepärast ei saa ma oma eksimust selgitada ega vabandust otsida. Ma kujutlen, kuidas Amelia näole kerkib Monopoli *mine vanglasse* kaardi ilme. See pole hea algus. Mul pole lubatud sel nädalalõpul kirjutada, muidu saan kaardi *mine*. Kui meie abielu oleks lauamäng Monopol, peaksin maksma topelthinna iga kord, kui juhuslikult tema hotelli satun.

„Sa lubasid, et sa *ei tööta*,“ ütleb ta pettunud vingoval toonil, mis on mulle nii tuttavaks saanud. Minu töö maksab meie maja ja meie puhkuse eest, selle üle ta ei kaeba.

Kui ma mõtlen kõigele, mis meil on – ilus kodu Londonis, hea elu, pangaarve –, mõtlen nii nagu alati: me *peaksime* õnnelikud olema. Kuid kõiki neid asju, mida meil pole, on palju raskem näha. Suuremal osal meievanustel sõpradel on eakad vanemad või väikesed lapsed, kelle pärast muretseda, kuid meil pole kedagi. Ei vanemaid, ei õdesid-vendi, ei lapsi, ainult meie kaks. Meie ühine joon on alati olnud nende inimeste puudumine, keda armastada. Mu isa lahkus, kui ma olin liiga väike, et temast midagi mäletada, ja mu ema suri, kui ma veel koolis käisin. Minu abikaasa lapsepõlv oli nagu Oliver Twistil, ta oli orb juba enne siia ilma sündimist.

Bob päästab meid meie enda käest, urisedes jälle kabeli uste poole. See on veider, sest muidu ei käitu ta *kunagi* nii, kuid ma olen meie tähelepanu mujale suunamise eest tänulik. On raske uskuda, et ta oli kunagi tilluke kutsikas, kes kingakarpi pandi ja prügikonteinerisse visati. Nüüdseks on temast kasvanud kõige suurem must labrador, keda ma eales näinud olen. Ta lõual on juba halle karvu ja ta liigub palju aeglasemalt kui varem, kuid koer on meie kolmeliikmelises peres ainus, kes on võimeline tingimusteta armastuseks. Ma olen kindel, et kõigi meelest kohtleme me teda nagu asenduslast, kuigi inimesed on selle välja ütlemiseks liiga viisakad. Ma olen ikka öelnud, et oma laste puudumine mind ei heiduta. Inimesed, kes ei anna nime oma lastele, annavad nime

teistsugusele tulevikule. Pealegi, mis mõte oleks tahta midagi, mille kohta sa tead, et sa ei saa seda? Selleks on nüüd juba liiga hilja.

Tavaliselt ei tunne ma ennast neljakümnesena. Mõnikord püüan ma aru saada, kuhu need aastad kadusid ja millal ma poisist meheks muutusin. Võib-olla on sellega mingil moel seotud töö, mida ma armastan. Mu töö paneb mind ennast noorena tundma, kuid mu naine paneb mind ennast vanana tundma. Abielunõustaja juurde minek oli Amelia idee ja see reis on nende mõlema mõte. „Ütle mulle Pamela“, niinimetatud ekspert, arvas, et nädalalõpp *kusagil mujal* võib meie abielu korda teha. Minu meelest olid kõik nädalalõpud ja õhtud, mille me koos abikaasaga *kodus* veetsime, täiesti kasutatud. Iganädalaste visiitide eest nõustaja juurde, kus pidime oma elu kõige privaatsemaid nurgataguseid jagama täiesti võõraga, tuli maksta rohkem kui röövellikku tasu. Selle raha pärast ja paljudel muudel põhjustel nimetasin ma seda naist igal kohtumisel Pammyks või Pamiks. „Ütle mulle Pamelale“ see ei meeldinud, kuid tema ei meeldinud ka mulle ja nõnda aitas see asju tasakaalus hoida. Mu abikaasa ei tahtnud, et keegi teine meie probleemidest teaks, kuid ilmselt olid mõned inimesed siiski midagi märganud. Suurem osa meist näeb teksti seinal ka siis, kui ta seda lugeda ei saa.

Kas mujal veedetud nädalalõpp võib tõesti abielu päästa? Just seda küsis Amelia, kui „Ütle mulle Pamela“ selle idee välja pakkus. Mina seda ei usu. Sellepärast mõtlesingi ma oma plaani välja ammu enne seda, kui tema omaga nõustusin. Aga nüüd me oleme siin ... ronime kabeli trepist üles ... ja ma ei tea, kas või kuidas ma suudan kõige sellega hakkama saada.

„Oled sa kindel, et tahad seda teha?“ ütlen ma, jäädes vahetult enne sisse astumist seisma.

„Jah. Miks sa seda küsid?“ ütleb Amelia, nagu ei kuulekski ta koera urinat ega tuule ulgumist.

„Ma ei tea. Miski siin ei tundu õige olevat ...“

„See pole mõne sinu lemmikautori õudusjutt, Adam. See on päris elu. Võib-olla puhus tuul ukse lahti?“

Ta võib öelda mida tahes, kuid üks polnud enne lihtsalt kinni. See oli lukus ja me mõlemad teame seda.

Sisse astudes leiame end eesruumist, mida peened inimesed nimetavad vestibüülks, ja ma panen kotid maha. Sulav lumi moodustab

mu jalgade ümber lombi. Kiviplaatidest põrand paistab iidsena, tagumise seina äärde on ehitatud rustikaalsed puidust kapid, milles on hoiukohad ka saabastele. Seinal on mantlite riputamiseks ridade kaupa nagisid, kõik tühjad. Me ei võta oma lumiseid kingi ega jopesid ära. Osalt sellepärast, et majas sees on täpselt sama külm kui väljas, kuid võib-olla on põhjuseks ka see, et me pole veel päris kindlad oma siiajäamises.

Üks sein on kaetud peeglitega, selliste väikestega, mis pole suuremad mu labakäest. Kõik need on veidrates ja isemoodi keerukates metallraamides ning roostes naelte ja jämeda nõõri abil juhuslikesse kohtadesse üles riputatud. Seinalt vaatab vastu oma viiskümmend versiooni meie nägudest. Nagu oleksid meie kõik need versioonid, kelleks me oma abielu toimima panna püüdes muutusime, siia kokku kogunenud, et vaadata, kes meist lõpuks on saanud. Osa minust rõõmustab, et ma ei suuda neid ära tunda. Ma pole kindel, et see pilt mulle meeldiks.

See pole ainus huvitav joon sisekujunduses. Kaugeimal valgeks lubjatud seinal on kahe hirve kolbad ja sarved nagu jahitrofeed ning aukudesse, kus olid kunagi nende silmad, on pistetud neli valget sulge. See on pisut veider, kuid mu naine uurib neid lähemalt ja jääb lummatult vaatama, nagu oleks ta kunstigaleriis. Minu tähelepanu tõmbab nurgas seisev kirikupink. See on vana ja paksu tolmukorra all, nagu poleks siin väga pikka aega kedagi käinud. Esimene mulje pole just hea.

Ma mäletan, kuidas me Ameliaga koos olime, siis kui kõik algas. Siis me lihtsalt sobisime – meile meeldis sama toit, samad raamatud ja seks oli parim, mida ma eales olin kogenud. Kõik, mida ma temas näha võisin või ei võinud, oli ilus. Meil oli nii palju ühist ja me tahtsime elus samu asju. Või ma vähemalt arvan, et tahtsime. Nüüd tundub, et ta tahab midagi muud. Või hoopis *kedagi* muud. Sest mina pole ainus, kes on muutunud.

„Sa ei pea tolmu sisse joonistama, et seda rõhutada,“ ütleb Amelia. Ta osutab kirikupingile kriipseldatud väikesele lapsikule naerunäole ja ma jään seda vaatama. Ma ei märganud seda enne.

Mina seda ei joonistanud.

Enne, kui ma jõuan enda kaitseks midagi öelda, prantsatab suur välisüks meie taga kinni.

Me mõlemad pöörame ringi, kuid ruumis pole peale meie kedagi. Kogu maja tundub värisevat, tillukesed peeglid seinal roostes naelte otsas hakkavad kergelt kiikuma ja koer niutsub. Amelia vaatab mind, silmad pärani, ja ta lahtivajunud suu moodustab täiusliku O-tähe. Mu mõistus püüab kõigele mõistlikku selgitust leida, sest just seda ta alati teeb.

„Sa arvasid, et tuul võis ukse lahti puhuda ... võib-olla puhus see ukse ka kinni,“ ütlen ma ja Amelia noogutab.

See naine, kellega ma rohkem kui kümme aastat tagasi abiellusin, poleks neid sõnu mingil juhul uskunud. Kuid praegu kuuleb mu abikaasa ainult seda, mida ta kuulda tahab, ja näeb seda, mida ta näha tahab.

K i v i

Aasta sõna:

limerents *nimisõna* tahtmatu meelesisund,
mida põhjustab romantiline tõmme teise inimese poole
koos tungiva vajadusega, et tema tunnetele vastataks.

Oktoober 2007

Kallis Adam!

Kui me kohtusime, oli juba meie esimeses pilgus midagi.

Ma pole kindel, mis täpselt, kuid ma tean, et ka sina tundsid seda.

Electric Cinema oli meie täiesti erilise esimese kohtumise paik. Me mõlemad olime tulnud üksi filmi vaatama, kuid mina istusin kogemata sinu kohale, siis me hakkasime rääkima ja lahkusime pärast filmi koos. Kõik pidasid meid hulluks ja arvasid, et see keeristormina alanud armulugu ei kesta kaua, kuid mulle on alati pakkunud suurt rahuldust inimestele tõestada, et nad eksivad. Nagu ka sulle. See on üks meie paljudest ühistest joontest.

Ma tunnistan, et kokku kolimine polnud päris see, mida ma ette kujutasin. ~~Enda tumedamat poolt~~ Tõelist ennast on palju raskem varjata inimese eest, kellega sa koos elad, ja sina olid palju osavam kogu seda segadust varjama, kui ma ainult külas käisin. Ma nimetasin esiku ümber lugude tänavaks, sest seda ääristavad nii paljud vankuvad käsi-kirjade ja raamatute virnad, et selle läbimiseks tuleb meil nende vahel põigelda. Ma teadsin, et lugemine ja kirjutamine on suur osa sinu elust, kuid nüüd, kui mina ka siin elan, tuleks meil vist otsida midagi suuremat kui vana Notting Hilli linnamaja keldrikorruse stuudio-korter. Kuid ma olen ikkagi nii õnnelik. Ma olen harjunud meie orkestris teist viiulit mängima ja lepin sellega, et me oleme suhtes alati kolmekesi: sina, mina ja sinu kirjutamine.

See oli ka meie esimese suure tüli põhjus, kas mäletad? Ma arvan, et oleksin pidanud targem olema ja mitte hakkama su kirjutuslaua sahtlites tuhnima, kui ma tikke otsisin. Just nii ma leidsingi käsikirja „Kivi-paber-käärid“, esilehel Times New Romani kirjas korralikult sinu nimi. Korter oli tol õhtul minu päralt, samuti sobilik pudel veini, ja ma lugesin käsikirja kohe läbi. Kui sa tol õhtul koju jõuadsid, oleks su näoilme lubanud kellel tahes arvata, et ma lugesin su päevikut.

Kuid nüüd ma vist saan sellest aru. See käsikiri polnud lihtsalt üks avaldamata lugu, see oli nagu sinu hüljatud laps. „Kivi-paber-käärid“ oli su kõige esimene stsenaarium, kuid see pole kunagi filmiks saanud. Sa oled proovinud kolme produtsendi, kahe režissööri ja ühe kuulsa näitlejaga. Sa oled kulutanud nii palju aastaid, kirjutanud ühe mustandi teise järel, kuid seda pole ikkagi kunagi töösse võetud. Ilmselt on väga solvav, kui sinu lemmiklugu unustatakse ja lauasahhliise surema jäetakse, kuid ma olen kindel, et see ei jää igavesti nii. Minust on saanud sinu ametlik esimene lugeja – ma olen selle rolli üle väga uhke – ja sinu kirjatööd muutuvad aina paremaks ja paremaks.

Ma tean, et sulle meeldiks näha, kuidas sinu enda lood kinolinale jõuavad, kuid seni on need kõik olnud teiste inimeste lood. Ma pole siiani päriselt harjunud, et sa pead nende romaanide lugemisele nii palju aega kulutama, sest keegi kusagil arvab, et need võiksid ekraanile sobida. Kuid ma olen vaadanud, kuidas sa kaod raamatusse nagu küülik mustkunstniku kübarasse, ja õppinud leppima sellega, et vahel sa tegeled ainult oma asjadega ei ilmu sealt päevade kaupa välja.

Õnneks on huvi raamatute vastu meil ühine, kuigi pean ütleva, et meie maitse ei kattu. Sulle meeldivad õudus-, põnevus- ja kriminaalromaanid, mis mulle üldse huvi ei paku. Ma olen alati arvanud, et inimestega, kes kirjutavad süngeid ja segadusse ajavaid raamatuid, peab midagi väga valesti olema. Mina eelistan häid armastusromaanid. Kuid ma olen püüdnud sinu tööd mõista – ehkki vahel teeb haiget, et sa eelistad veeta oma aja fantaasiamaailmas, mitte siin, pärismaailmas, minuga koos.

Ma arvan, et just sel põhjusel läksin ma endast nii välja, kui sa koera võtmisest keeldusid. Meie kohtumisest saadik olen ma alati sind ja sinu karjääri toetanud, kuid vahel hakkab muretsema selle pärast, kas meie tulevik on tegelikult ainult sinu tulevik. Ma tean, et töö Battersea koerte varjupaigas pole nii glamuurne kui stsenaaristi oma, kuid see töö

meeldib mulle ja teeb mind õnnelikuks. Sinu põhjendused, miks me ei saa koera võtta, olid mõistuspärased (sa oled alati mõistuseinimene). See korter on naeruväärselt väike ja meil mõlemal on pikad tööpäevad, kuid ma saaksin koera iga päev endaga tööle kaasa võtta. Pealegi tood ka sina oma töö koju kaasa.

Ma näen iga päev hüljatud kutsikaid, kuid see koer oli teistsugune. Kohe, kui ma seda ilusat musta karvapalli nägin, tundsin ma temas ära oma koera. Milline koletis paneb tillukese labradori kutsika kingakarpi, viskab prügikonteinerisse ja jätab ta sinna surema? Veterinaar ütles, et ta on kõige rohkem kuuenädalane, ja ma tundsin tohutut raevu. Minu meelest kõlab see nii, nagu hülgaks sind keegi, kes peaks sind armastama. Sellest pole midagi hullemat.

Ma tahtsin kutsika juba järgmisel päeval koju tuua, aga sa keeldusid ja esimest korda pärast meie kohtumist oli mu süda murtud. Ma lootsin, et mul on veel aega sind ümber veenda, kuid järgmisel õhtupoolikul tuli üks Battersea administraator minu tuppa ja teatas, et keegi tuli seda koera endale tahtma. Minu ülesanne on hinnata kõiki võimalikke uusi koeraomanikke, sellepärast lootsin mööda koridori temaga kohtuma minnes salamisi, et ta ei sobi. Ükski koer ei lähe koju, kus teda minu hinnangul tõeliselt ei armastata.

Esimene asi, mida ma ooteruumi astudes nägin, oli kutsikas. Täiesti ükski, istumas külmal kivipõrandal. Nagu tilluke must plekk. Siis märkasin tema kaelas väikest punast rihma ja hõbedast kondikujulist nimesilti. Sellel polnud tähtsust. Ma polnud võimalike omanikega veel kohtunudki, seega polnud neil õigust käituda, nagu oleks koer juba nende oma. Ma võtsin koera põrandalt sülle, et läikivale metallile grapeeritud teksti lähemalt vaadata:

KAS SA TULED MULLE NAISEKS?

Ma peaaegu pillasin kutsika käest.

Ma ei tea, mis nägu ma olin, kui sa ukse tagant välja astusid. Ma mäletan, et nutsin. Mäletan, kuidas pooled minu töökaaslased meid läbi jälgimisakna vaatasid. Ka neil olid pisarad silmis ja lai naeratus näol. Kõik peale minu teadsid sellest! Kes oleks osanud arvata, et sa suudad nii hästi saladust hoida?

Palun vabandust, et ma kohe jah ei öelnud. Ma arvan, et olin vist šokis, kui sa ühele põlvele laskusid. Kui ma nägin safiiriga kihlasõrmust – ma tundsin ära sinu ema sõrmuse –, valdas mind selline

emotsioonide tulv, millega toimetulek käis mul üle jõu. Ja kuna kõik meid vaatasid, tekkis mul tõeline tunnetesse uppumise tunne.

„Minu meelest tuleb elus kõik tähtsad otsused teha kivi-paber-käärid mänguga,“ narrisin sind, sest usun sinu kirjatöösse täpselt sama palju kui minesse ja minu arvates ei tohi me kunagi alla anda.

Sa naeratasid. „Tore. Teeme asja selgeks: kui ma kaotan, vastasid sa jah?“

Ma noogutasin ja surusin käe rusikasse.

Minu käärid lõikasid sinu paberit – nagu alati, kui me seda mängu mängime, nii et tegelikult polnudki see päris õnnemäng. Iga kord, kui ma sind millegi otsustamisel võidan, on mul tunne, et sa lubasid mul seda teha.

Meie suhte esimestel kuudel narrisin sind liiga paljude pikkade sõnade kasutamise pärast ja sina õrritasid vastu, et ma lihtsalt ei tea, mida need tähendavad.

„Ma ei tea, kas see on limerents või armastus,“ ütlesid sa pärast seda, kui mind esimest korda suudlesid. Koju jõudes pidin ma selle sõna tähenduse järele vaatama. Veidratest asjadest, mida sa mõnikord ütlesid, ja meie ebavõrdsest sõnavarast sai alguse igaõhtune voodisse minekule eelnev päeva sõna traditsioon. Sinu pakutud on sageli paremad kui minu omad, sellepärast lasen ma vahel ka sinul võita. Võib-olla peaksime alustama ka aasta sõnaga? Selle aasta sõna võiks olla limerents, see meeldib mulle ikka veel.

Ma tean, et sõnad on sinule väga tähtsad – see on mõistetav, kui pidada silmas tööd, mille sa oled endale valinud –, kuid mina olen viimasel ajal aru saanud, et sõnad ongi ainult sõnad, kindla korra järgi paika pandud täheread, enamasti keeles, mis meile sündides määrati. Tänapäeval käivad inimesed sõnadega hooletult ümber. Nad viskavad need tekstist või säutsust välja, nad kirjutavad neid, teesklevad nende lugemist, väänavad neid, tsiteerivad neid valesti, valetavad nendega, nendeta ja nende kohta. Nad varastavad neid ja annavad siis ära. Kõige hullem, et nad unustavad neid. Sõnadel on ainult siis väärtus, kui me peame meeles, kuidas nende tähendust tunda. Me ju ei unusta seda, eks? Mulle meeldib mõelda, et meie vahel on palju rohkem kui ainult sõnad.

Mul on sinu kirjutuslaua sügavusse peidetud salastsenaariumi leidmise üle hea meel ja ma saan aru, miks see on sulle palju tähtsam kui

kõik muu, mida sa oled kirjutanud. Su käsikirja „Kivi-paber-käärid“ lugedes sain heita pilgu sinu hinge, sellele osale sinust, mida sa polnud veel valmis mulle näitama, kuid meil ei tohiks olla saladusi ei teineteise ega iseenda ees. Sinu sünge ja keerdkäikudega armastuslugu mehest, kes kirjutab igal pulma-aastapäeval oma naisele kirja, isegi pärast naise surma, innustas ka mind kirju kirjutama. Sulle. Kord aastas. Ma ei tea veel, kas ma neid kirju sulle näitan, kuid ehk saavad meie lapsed ühel päeval lugeda, kuidas me ise oma armastusloo kirja panime ja sellest ajast peale õnnelikult elasime.

Sinu tulevane naine

xx